

Sonja Albrink (CD):

Det lovforslag, som vi har til første behandling i dag, er en delvis genfremsættelse af lovforslag nr. L 47, der blev fremsat den 24. oktober 1990, men som bortfaldt i forbindelse med folketingsvalget.

Lovforslaget har 6 hovedelementer, de fem er fra det omtalte lovforslag nr. L 47, og så er der kommet et nyt element til. Lovforslaget er endvidere et led i finanslovsforliget.

Det, jeg kort vil beskæftige mig med, er Boligselskabernes Landsbyggefond, også kaldet Byggeskadebunden. Boligselskabernes Landsbyggefond har i en skrivelse af 28. januar påpeget de store problemer, der er omkring fjernelsen af den offentlige finansieringsstøtte til byggeskadeudbedring m.v. Centrum-Demokraternes ordfører, hr. Duetoft, sagde i forbindelse med finanslovdebatten, at vi ikke var vildt begejstrede for nedskæringer i byggeskadeordningen, og at Centrum-Demokraterne derfor, hvis fjernelsen af den byggeskadeordning skabte voldsomme problemer med huslejerne, var indstillet på at tage sagen op igen.

Jeg vil derfor gerne spørge boligministeren, om ministeren her fra talerstolen i dag vil bekræfte den udtalelse, Det Konservative Folkeparti kom med i forbindelse med valget sidste år, hvor der blev sagt, at der ikke måtte ske stigninger for hverken ejere eller lejere, uanset om man så på brutto- eller nettohuslejen. Jeg har nogle yderligere spørgsmål vedrørende rammebeløbet, og dem ønsker jeg at stille i Boligudvalget.

Som sagt, CD står ved den aftale, vi indgik i forbindelse med finansloven, men vi ønsker samtidig også, at det kommer klart frem, at denne beskæring ikke vil udmønte sig i huslejestigninger.

Jørgen Estrup (RV):

Denne udgave af boligbyggeriloven er unægtelig noget af et antiklimaks. Ikke nok med, at den først kommer i 1991, hvor den allerede skulle virke. Lovforslaget har været fremsat en gang før, og vi har allerede gennemført en finanslov, hvori en stor del af tingene står, så lovforslaget kan ikke afdringe os den store interesse. Samtidig må man sige, at det er et moderat forslag, der er ikke nogen udskejelser, og vi kan vel efterhånden alle sammen snart tallene.

Lovforslaget er så moderat, at fru Kirsten Jacobsen altså også havde svært ved at sluge det og måtte ty til at fortælle om afstemningerne i Fremskridtsgruppen, hvor man nu havde besluttet at leve med virkeligheden, og det eneste spørgsmål, vi andre så har tilbage, er, om det var med 7 stemmer mod 5 eller hvordan?

I hvert fald er det klart, at der er dele i denne boligbyggerilov, som fru Kirsten Jacobsen ikke kan lide, og derfor også nogle dele, som vi andre meget godt kan lide. Sådan er jo livet.

Jeg vil gerne beskæftige mig en lille smule med den diskussion om mætning, som vi har haft i løbet af debatten. Jeg synes, man skal gøre sig klart, at det, vi taler om her, ikke er noget med at fjerne støtten til almennyttigt boligbyggeri. Det er et spørgsmål om en nedskæring på 1.000 enheder i nettokvoten og på 2.000, hvis man tager byggeskaderne med. Hvis vi gør op, hvad der faktisk er bygget i 1990, er vi langt på den side af de 16.000 enheder, der blev talt om netto, og derfor er der ikke endnu nogen som helst grund til at sige, at man er gået for tæt på spørgsmålet om nybyggeriet.

Det, der er problemet, er i højere grad spørgsmålet om, hvordan det går med beskæftigelsen, og det kan vi alle sammen godt have problemer med og være betænkelige over. Men hvad angår efterspørgslen på byggeri, er vi endnu på den rigtige side af nybyggeriet, det vil sige, at vi stadig væk bygger for meget i forhold til den efterspørgsel, vi kan forudse; derfor er det selvfølgelig fornuftigt, som man gør i denne lov, hvor man siger: Jamen så sætter vi det gradvis ned. Det er det, det drejer sig om her. Det synes jeg er en helt fornuftig foranstaltning; det bør man naturligvis gøre.

En anden del af lovforslaget drejer sig om byggeskaderne, og det er klart, at min umiddelbare holdning til ændringen af finansiering af byggeskader naturligvis er, at det må være rimeligt, at man på længere sigt prøver at få byggeskader – og den almennyttige sektor i det hele taget – til at hvile i sig selv. Der kan ikke være noget galt i, at man i solidaritet i den almennyttige sektor prøver fra bedrestillede dele af den almennyttige sektor at hjælpe dem, der har fået byggeskader. Jeg synes ikke, der er nogen rimelighed i, at man udskriver regningen til statskassen eller kommunekassen, eller hvor det nu måtte være.